

[Poul Møller.]

forelå i 1817, var, at stiftelsens bestyrelse anså disse breve for at være af mindre betydning for den samlede samling, da de vedrørte hertugdømmet Schwerin, og bestyrelsen kunne derfor anbefale — der står udtrykkeligt anbefale — udleveringen. Denne beslutning blev derefter godkendt af regeringen. Men det var en helt anden situation end den, vi har i dag, hvor regeringen og folketinget imod viljen hos stiftelsens bestyrelse vil udlevere praktisk talt alt, hvad der er af virkelig værdi i samlingen.

De synspunkter, der er kommet frem fra flere sider, understreger, at regeringen vil være i stand til at vinde et flertal her i tinget for sine beslutninger, hvis der gives tilstrækkelig tid til overvejelse, og hvis de, om jeg så må sige, indledende brist, der har været ved behandlingen, kan heles under sagens gang. Dette betyder imidlertid ikke, at de ærede medlemmer, der har talt for disse synspunkter, på nogen måde kan garantere for, at stemmerne vil være til rådighed for en sådan udlevering — bortset fra deres egne naturligvis — hvis undersøgelsen skulle komme til at give et andet resultat end det, de håber på.

Jeg vil ikke mene, at man helt kan se bort fra konsekvenserne, som de ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Ole Bjørn Kraft sagde det. Jeg skal naturligvis ikke uddybe denne diskussion om konsekvenserne, for vi er jo ikke fra nogen side indstillet på at opfordre andre til at drage konsekvenser af denne udlevering. Men jeg kan sandelig ikke se, at det forhold, at man slår samlingen i stykker, ikke på væsentlig måde forandrer forudsætningen for, at man f. eks. ikke fra norsk side har stillet krav om udleveringen af samlingen tidligere. Det er netop, fordi samlingen skulle være fuldstændig og hel, at man ikke har stillet sådanne krav.

I anledning af det ærede medlem hr. Morten Langes udtalelser skal jeg sige, at mine udtalelser ikke må opfattes som deltagelse i en enstemmig opfordring til Københavns universitet om at foreslå eller tage skridt til en udlevering; jeg vil ikke lægge noget tryk på universitetet. Det, som universitetet og stiftelsens bestyrelse vil anse det for rimeligt at udlevere, vil jeg i hvert fald være med til at udlevere.

Den højtærede undervisningsminister sagde, at denne sag var en sag af meget stor betydning. Netop derfor har vi så svært ved at forstå, at den skal have igennem. Jeg må måske derfor også opfatte den højtærede undervisningsministers udtalelser således, at der ikke fra regeringens side vil blive gjort forsøg på at forcere sagen igennem.

Den højtærede undervisningsminister sagde, at når man nu var gået til lovgivningsmagten, skyldtes det et brev, man modtog den 13. september 1957 fra den konservative folketingsgruppe, hvori man henviste til fremsættelse af forslag om udlevering af håndskrifter. Jeg vil gerne sige, at intet af de medlemmer af den konservative folketingsgruppe, der deltog i henvendelsen i september 1957, havde drømt om, at dette skulle føre til, at den høje regering ville fremsætte forslag, efter at en traktat faktisk er afsluttet med den islandske regering, og give folketingsgruppen 8 mødedage til behandling af sagen. Når vi gav udtryk for, at lovgivningsmagten skulle have lejlighed til at tage stilling til sagen, mente vi ikke, at man først skulle forpligte sig over for gavemodtageren, derefter forelægge sagen for tinget og give det 8 dage til at sige ja eller nej til forslaget. Må jeg stille det spørgsmål: er der overhovedet mulighed for, at folketetinget kan ændre i det forslag, der er fremsat, uden at det medfører, at man skal have fornyede forhandlinger med den islandske regering? Er folketetinget suveræn herre i denne sag? Eller er vi allerede bragt i den situation, at vi ligesom ved så mange andre ratifikationer af traktater — jeg ved godt, at vi ikke her skal ratificere, men stille forslag til en principiel beslutning, men der har været forhandlet, og der er nævnt ganske specielle værker i traktaten — enten må sige ja til det hele eller nej? Kan folketetinget rette i forslaget, uden at dette medfører, at der skal optages nye forhandlinger med den islandske regering om det, som det danske folk vil give som gave?

Undervisningsministeren siger, at et alt-overvejende flertal i kommissionen gik ind for en deling. Det er også rigtigt, men det var jo ikke lige mange og lige værdifulde skrifter, de enkelte medlemmer ville udlevere. I hvert fald var professorerne Brøndum-